

Moja porodica i tradicija

Moja porodica nije velika, ali je u duhu tradicije. Ove godine sam ostala bez jednog člana porodice kojeg sam neizmerno volela. Govorim o svom dedi. Kao sećanje na njega, ovaj sastav ću posvetiti tradiciji moje skromne male porodice. Svih ovih godina moja porodica je brojala četiri člana. Moju majku LJiljanu, baku Živku u deku Ratomira, koji je bio glava porodice i koga smo izgubile u maju ove godine. Mi slavimo slavu kao i svi hrišćani. Naša slava je Sv. Nikola, koji se po novom kalendaru slavi 19. decembra. Dan pre slave baka mesi kolač koji ukrašava u obliku krsta i četiri slova "s" (Samo sloga Srbiju spašava). Za slavu dolaze tetka i seke iz Mionice, koje takoće pomažu u pripremama. Naša slava je posna jer uvek pada u sredu ili petak. Sva hrana je posna. Na trpezi su razna posna jela kao i kolači. Na dan slave se ustaje malo ranije da bi se kolač sekao pre podneva. Kad se cela porodica okupi oko stola deda uzima kolač i seče njegovu donju stranu u obliku krsta, čije udubljenje preliva vinom. Zatim sa svoje dve unuke seče kolač. Na stolu su tri čašice vina. Jednom se preliva kolač, a iz druge dve se pije za zdravlje, spasenje i duševni mir. Kad se pomolimo Gospodu sedamo za sto i jedemo. Kasnije na ručak nam dolaze gosti i kuća biva ispunjena grajom, idilom i srećom. Drugi veliki verski praznik je Božić. Ja ću vam opisati jedno Badnje veče u mojoj porodici. Na Badnje veče se posti. Kupuje se badnjak. Obično smo deda i ja išli da ga kupujemo. Baka i mama na trpezu stavljaju posnu hranu, razno voće, bobičasto voće, a i slatkiše. Mesi se jedan mali hlebčić koji se jede nakon unošenja badnjaka u kuću. Kad padne mrak, uzima se badnjak (ali ne golom rukom, nego sa rukavicama) i unosi se su u kuću. U kuću treba zakoračiti prvo desnom nogom (radi napretka) a kad ulazi u kuću onaj koji nosi badnjak kaže: "Dobro veče i srećno vam Badnje veče". Baka ili mama uzmu sito, napune ga kukuruzom ili pšenicom, a u sito takoće stave bombone, pa posipaju time onog ko unosi badnjak u kuću. Taj posle uzme badnjak i stavlja ga u šporet i kaže: "Koliko varnica, toliko parica". Zatim uzima badnjak, jer nesme da dogori (odnosno da potpuno izgori). Zatim ukućani darivaju badnjak parama. Posle svaki ukućanin uzima po parče onog hlebčića i umače ga u šećer i u so. Posle toga ukućani međusobno čestitaju jedni drugima Badnje veče. Zatim sedamo za sto i jedemo. Ako ima male dece u kući onda ona korindažu. To je stari običaj. Oni idu u komšiluk, pevaju pesmice i dobijaju slatkiše. I ja, kad sam bila mala išla sam sa svojom sestrom da korindam. Dobijala sam puno slatkiša. To su bila vremena.

Ispričala sam vam deo tradicije moje porodice i žao mi je što vam nisam ispričala sve, ali i ovo je bilo, po mom mišljenju, lepo. Tradicija treba da se čuva i da se prenosi kako se nikad ne bi zaboravila. Teodora Lazičić 8/3

PRVI PROLEĆNI DANI U MOM ZAVIČAJU

Stiglo je proleće, jedno od mojih omiljenih godišnjih doba. Za prirodu proleće je početak svega.....Osvanulo je jutro. Pogledam kroz prozor i imam šta da vidim. Napolju je jako sveže i lepo vreme. Morala sam da izađem napolje, da osetim prvi dah prolećnog dana. LJudi na ulicama se dive proleću i svi su počeli da se lakše oblače. Trava i drveće ustali su iz zimskog

sna i kao da se ponovo rađaju. Trava je počela da zeleni, a ukrašavaju je prelepi žuti cvetovi maslačka, od kojeg deca prave vence. Drveće pokazuje svoje pupoljke i počinje da lista. Na granama, kruške, jabuke, kajsije, višnje vide se cvetovi. Vredne pčelice silaze na svaki mirisni cvet da ga oprašaju i odnesu u svoje košnice. Ratari odlaze za svojim traktorima na njivu i vredno rade. Ja najviše volim da izvedem u šetnju svog psa, da i on i ja uživamo u lepom vremenu. Sa drugarima idem na izlet u prirodu. Obožavam da gledam ptice, pogotovo gugutke kako, sakupljaju grančice da naprave gnezda. Odlazim i na hipodrom, da gledam konje kako treniraju. Na hipodromu sve se zeleni. Poželiš da odeš da se prošetáš tim zelenim poljem i da se nadišeš svežeg vazduha.

Proleće je jedno od mojih omiljenih godišnjih doba. Kad proleće prođe i vredni radnici završe svoj posao, doći će i leto koje je najlepše.

Tamara Kostić 7/1

TO JE BILO BAŠ SMEŠNO

Veče je. Ja sam kod brata u Pančevu. Igrali smo igricu, kada mi je brat dao mobilni telefon. Mobilni je izgledao kao i svaki drugi. Imao je ekran, tastaturu, bio je crn sa crvenim dugmićima i bio je ugašen. Pitao sam ga zašto mi ga je dao. On je rekao da ga uključim i pogledam smešan video. Ja nisam znao kako da ga uključim, ali mi je on pokazao dugme na sredini. Pokušao sam da stisnem dugme, ali kad sam malo bolje pogledao video sam da mobilni nema marku. Počeo sam da oklevam i sklonio prst sa dugmeta. Brat me je ubeđivao da stisnem. Pomislio sam to nije bio pravi telefon, ali sam bio radoznao i stisnuo sam dugme. U tom trenutku, osetio sam bol u šaci i momentalno sam bacio telefon iz ruke. Moj brat je počeo da se smeje, a ubrzo i ja. Pitao sam ga šta je to bilo, a on je rekao da me je pećnula struja. Ovo je bila bolna šala ali i smešna na neki način.

Adam Pavlić 5/1

Mesto na kojem rado boravim

Sa roditeljima i bratom, živim u velikoj porodičnoj kući. Sagrađena je pre dvadeset godina, prilično je prostorna i ima puno svetlosti u njoj. Mesto na kojem često boravim je moja soba. U njoj se nalaze dva kreveta, veliki orman, radni sto, stočić. Puno plišanih igračkama, slika i postera čine moju sobu lepšom. Na radnom stolu nalazi se kompjuter, a pored muzički stub. U sobi provodim najviše vremena učim, odmaram, dočekujem prijatelje itd. Iako se više ne igram igračkama, one zauzimaju posebno mesto u mojoj sobi, jer me podsećaju na detinjstvo. Redovno sređujem sobu i volim da mi je sve na svom mestu. Često mi dolazi društvo, pa igramo razne igre, gledamo filmove i takmičimo se u raznim kvizovima. Okrećena je u više boja, tako da sve izgleda šareno i lepo. Moja soba je velika i u njoj ima puno svetlosti. Najviše me raduje kad dođem iz škole i u sobi zateknem mog papagaja Rikija, kako leti po sobi i napravi kaos sa svojim lepim i šarenim perjem. Volim da provodim vreme u sobi, zato što tamo imam najviše slobode. U njoj o svemu razmišljam i donosim odluke, sa njom delim i tajne!

Svetlana Đurišić 7/1

JEDAN MOJ NEOBIČAN DAN

Davno je to bilo, više od mesec dana. Pomogla sam jednom iznemoglom golubu koji je po mojoj proceni bio ranjen. Otišla sam sa dadom na odmor, da joj pomognem da okrunimo kukuruz. Tu sam u jednom ćošku ugledala goluba, sivo-bele boje. Imao je lepo slatko perje i dok sam mu prilazila, čudilo me je da nije odleteo. Uzela sam ga u ruke i milovala, dok nisam primetila malo krvi na njegovom krilu. bilo mi ga je žao, jer je sigurno neko pucao u njega. Unela sam goluba u kuću i smestila ga u kartonsku kutiju. Stavila sam mu kukuruz, žito i vode u jednu konzervu. Iz jedne kapsule pentreksila istresla sam prah na krilo ranjenog goluba i previla ga zavojem. Bio je kod mene dva dana i postao nemiran. Odvila sam mu krilo i videla da mu je zaraslo. Nisam želela da ga držim u zatvorenoj prostoriji već sam sa njim izašla napolje. Pustila sam ga da odleti, da bude slobodan. Bio je to za mene neobičan dan i sve je prošlo tako brzo. Osećala sam veliku radost u sebi, bila sam presrećna što sam mogla da pomognem jednom ranjenom i iznemoglom golubu. Za mene je ovo bio jedan neobičan dan.

Sara Jelenković 7/1